

Скарб

Ось як усе почалося.

Тато гукнув: «В дорогу, діти!» - і ми рушили.

Мама, Тато, Даня і я. 20 липня 2009 року.

Ми їхали машиною, година за годиною, день за днем. Минали дерева, кущі, безкінечні скелі, озера і ріки. Ми їхали-їхали, поки не дісталися туди.

До Бабиної та Дідової хати, у Вейбурн, Саскачеван.

«Діточки!» - вигукнула Баба.

Ми обнялися, поїли вареників (пирогів) і взялися до роботи.

Ми приїхали туди з особливою місією, щоправда, трохи сумною. Нам треба було вичистити Бабину і Дідову хату. Їм було вже важко впоратися з нею. Вони перебиралися в місто, щоб там жити на старість років.

Ми з Данею вже знали з чого почнемо, про це ми домовилися ще в машині під час нашої подорожі.

Ми вирішили прибрати горище.

Там було темно і тепло. Там пахло так, як тільки може пахнути в бабиній хаті. Тож ми відразу кинулися нагору, поки нам не наказали робити щось інше.

Ми на кілька годин занурилися з головою в гаряче, темне і запилюжене горище, розгрібаючи його крок за кроком.

Ми знайшли там мішки з одягом, гори книг і старі ящики з цвяхами і скляними кульками. Ми знайшли зламани санки і торбу з вішаками, старий папір для загорання різдвяних подарунків, і дідух – сніп пшениці перев'язаний стрічкою – сухий, крихкий, кольору меду.

А потім ми знайшли ЦЕ.

То була велика довга пошарпана скриня, не схожа на всі інші. На ній був якийсь давній напис по-українськи. Вона була дбайливо перев'язана мотузкою, неначе хтось зібрався переслати її поштою.

«І що з цим робити?» - спитала Даня, роздивлячись її, неначе шукаючи відповіді.

Але мене розпирало нетерпіння. Щось підказувало мені, що там щось цікаве. Я потягнув за стару колючу мотузку, розв'язав вузлики і обережно відкрив скриню. Всередині була колекція дивних речей.

Нагорі лежала хокейна ключка воротаря, на ній було написане ім'я –

Террі. Схоже, що вона бачила на своєму віку багато ігор на прерійських хокейних полях.

Під ключкою був пакет з пом'ятого паперу. Даня підняла його, але дно обірвалося, і звідтіля висипалися маленькі зернятка, скакаючи по підлозі горища.

Поки вона збирала зернятка, я знайшов чорну круглу платівку, що нагадувала компакт-диск, тільки дещо більший і з маленькою дірочкою посередині. Навколо дірочки була написана назва пісні «Щоразу як я дивлюся на твою фотокартку, я плачу» і автограф: «Люба».

Далі в скрині лежав акуратно складений кожух (куртка з овечого хутра і шкіри). Різнокольорова вишивка чудово збереглася на старій, сухій, порепаній, виношеній шкірі.

Даня стояла біля мене і спостерігала.

Раптом вона щось упіймала поглядом.

«Глянь!» – вигукнула вона.

На самому дні скрині лежала стара фотокартка. Її краї пожовкли і струхлявіли, але картинка була чіткою.

«На цьому чоловікові кожух, – сказала вона – такий самий, як у скрині».

«Даня, дивися! Хто ця дівчинка? Вона так схожа на тебе!» – сказав я.

Моя сестричка роззявила рота від здивування.

Що тут відбувається? Хто ця дівчинка, що так подібна на Даню? Чому ця хокейна ключка лежить разом з кожухом? І що робить ця скриня на Бабиному і Дідовому горищі?

Ми побігли до Баби. Ми знали, що вона розкаже нам історію скрині.

«Отже, ви таки знайшли її», - сказала вона, сіла, склала руки на колінах і почала розповідати.

«Я давно почала збирати цю скриню для того, щоб вона допомагала зберігати родинну історію. Дівчинка на старій фотокартці – це моя бабуся. Вона приїхала з родиною до Канади в 1911 році у пошуках кращого життя. Даня подібна на неї.

Цей старший чоловік – це мій дідо. Отак виглядала моя родина, коли приїхала до Канади з Галичини, з України. Дідо носив кожух з вишитої овечої шкіри. Він вдягнув найкращу свою одяжину, коли ступив на канадську землю у Квебек-сіті. Відомий фотограф Вілліам Топлі сфотографував його. Він хотів розповісти історію Канади за допомогою фотознімків іммігрантів, такими, якими вони були, коли приїхали до Канади. Він обрав мою родину для фотографування.

«А що то за маленькі зернятка?» - спитала Даня.

«Це зерна галицької пшениці, яку вони привезли з України. Пізніше її назвали Red Fife (Червона Файф). З неї селекціонери вивели новий сорт пшениці Маркіз, яку тепер вирощують по цілій Канаді. Бачите, мій дідо привіз це з собою, з України. Все, що було на них і трохи грошей, - це все, що він і його родина тоді мали.

«У вас було дуже важке життя», - сказав я.

«Так», - погодилася Баба

«Але разом з тим то були незвичайні, веселі часи, - додав Дідо. – Та воротарська ключка, що ви її знайшли на горищі, належала моєму двоюрідному братові Террі. Ми, бувало, разом грали в хокей біля річки Вінніпег як тільки-но замерзав лід. Коли він виріс, то став знаменитим хокеїстом Террі Савчук, найкращим у світі воротарем НХЛ. Він вигравав чемпіонати і кубок Стенлі. Ми пишаємося ним».

«Ми також любимо співати українські пісні і танцювати українські танці, – сказала Баба. – Платівка, яку ви знайшли нагорі, багато значить для мене. На початку 80-х років донька моєї кузинки з Монреалю Люба написала англійською мовою пісню про свого батька. Будучи дівчинкою, вона почала співати українські пісні, а потім стала знаменитою співачкою. Вона поставила автограф на платівці для мене, бо знала, що це моя улюблена пісня. Я Вам її поставлю».

Пізно ввечері за столом під час вечері ми почули багато історій та українських пісень. Уже треба було лягати спати, і ми з Данею зрозуміли, що якби не та пошарпана скриня зі скарбом, ми ніколи не почули б сімейної історії.

Ми полягали в ліжку і нам снилися – поля пшениці, кожухи, фотоальбоми, Баба й Дідо, Кубок Стенлі. Це були дивні, дивовижні, дивакуваті сни про нашу родину, про Канаду.

Уранці, готуючись до нашої подорожі до Едмонтону з Бабою і Дідом, ми з Данею подумали, що повинні дещо їх спитати.

«Бабо, а що Ви збираєтеся робити з цією скринєю?» – спитала Даня.

«Чи є у Вас місце, де її зберігати?» – поцікавився я.

А тоді водночас: «Ми не можемо її викинути!»

«Ні, діточки. Ви повинні її взяти з собою додому. Тепер це ваш обов'язок зберігати всі ті скарби для ваших дітей та онуків». – Бабуся з усмішкою передала Дані скриню.

Ми з Данею презирнулися і з удячністю прийняли цей шматочок

історії. Ми обняли Бабу, дякуючи, і я подумав:

«А якою буде моя історія?»